

WILLIAM VOLTZ

# Šílející stroje

*Knihovnička Perry Rhodan 147*

*Přeložil Jaroslav Kuťák*

Když major Semajin vydal rozkaz k vystupování, Kedrick uviděl tvář svého nadřízeného na naleštěném armaturovém pultu jako v zrcadle. Kedrick zřetelně viděl, jak major pohybuje ústy.

„Pane," řekl táhle Kedrick. Jeho bleděmodré oči se třpytily.

Alexander Semajin se mimoděk napřímil, když se na něj Kedrick takhle zadíval. Několik vteřin se oba muži dívali sobě navzájem do očí, jako by chtěli odhadnout, co se děje v myšlenkách toho druhého.

„Pane," řekl Kedrick ještě jednou a pružně se odrazil od kontrolní tabule. „Na této planetě propuklo atomární peklo."

Semajin se usmál a odhalil řadu nepravidelné zpracovaných umělých zubů podle módy ze soustavy Teman. Kedrick nevě-

děl, zda Semajin pochází ze soustavy Teman, nebo jestli jsou tyhle zuby pouze jeho rozmarem.

Momentálně to však bylo vcelku jedno.

„Jste jediný muž na palubě, který má zkušenosti v oblasti kybernetiky, Ellisi," řekl Semajin Kedrickovi. „Proto budete muset vystoupit."

Ellis Kedrick mlčky přikývl a odvrátil se od Semajina. Monitor, na který se nyní podíval, zůstal potměšlý. Ale Kedrick věděl, že lidské oko snadno podléhá klamu. Tady, v mezigalaktickém prázdném prostoru, vládly svérázné zákony. Bylo takřka neuvěřitelné, že by jenom několik set metrů od nich měla existovat nějaká planeta, na které by se mělo odehrávat cosi nepochopitelného.

Nepodplatitelné kontrolní a zaměřovači kontrolní přístroje lodi UPSALA však prokazovaly, že lidské oko skutečně není zařízení na to, aby vidělo těleso, které neodráží či nevyzařuje žádné světlo.

Přístroje UPSALY ukazovaly, že se moderní křižník městské třídy blíží k temné planetě Frágo. J , ...

Najednou přes obrazovku přelétl světelný záblesk a Kedrick sebou mimoděk trhl.

Semajin suše poznamenal: „**To** byla středně těžká energetická bomba."

Kedrick ukázal na monitor. „Právě jsem přemýšlel, co by se stalo, kdybych teď stál v místě, kde došlo k explozi," řekl se slabým úsměvem. „Ta energie by dozajista stačila k tomu, abych se úplně rozplynul, í kdybych měl ten nejlepší ochranný oblek, jaký máme na palubě k dispozici."

„Vypadá to, jako by roboti chtěli svou vlastní planetu zničit," poznamenal Pyhahn, první důstojník UPSALY. Vstal ze svého místa a přistoupil k Semajinovi.

„Tohle je pro Ellise tvrdý oříšek, pane," řekl opatrně;

Kedrick zvedl ruce na svou obranu. „Jen žádný falešný soucit, poručíku," požádal přívětivě. „Koneckonců pro takové úkoly tady jsem. Když jsem byl mladý, podobné záležitosti jsme vyřizovali bez zaváhání. Neuplynul prakticky žádný den, během kterého by někdo z naší speciální jednotky nevykonával úkol, který byl ještě těžší než tento."

„Nechtě toho, Ellisi," zaduněl Semajinův hlas „Každý ví, co jste dosud dokázal, ale tableta práce je momentálně nejdu-

le- \*Vfff

lezítejší.

„Ano, pane," souhlasil Kedrick.

Pyhah si prohlížel specialistu úkosem, jako by chtěl zjistit, jakou má tenhle Kedrick vlastně hodnotu.

Když Eilis Kedrick přišel na palubu, začalo se o něm povídat a vykládaly se fámy. Říkalo se, že patří k mužům slavné speciální jednotky číslo 58, která byla nasazována do akce pouze v mimořádných případech. Jenomže to bylo nepravděpodobné, protože Kedrickova vojenská hodnota byla natolik skromná, až se to zdálo divné. Kedrick sám však neudělal nic proto, aby objasnil hádanky ze své minulosti, a velitel Semajin, který to vlastně všechno měl znát, nikomu nic neprozrazoval. O Kedrickovi mluvil výlučně jenom jako o „specialistovi", který přišel na palubu UPSALY kvůli zvláštnímu úkolu.

Semajin si odkašlal a pak chraplavě pokračoval: „Máme všechny důvody se domnívat, že na Fragu propukla válka. Tato válka kupodivu probíhá mezi Posbii. Ještě si však nejsme úplně jisti. Musíme se více přiblížit k planetě. Vy, Ellisi, vystoupíte, abyste z blízkosti provedl důležitá pozorování."

Kedrick položil lapidární otázku: „Jak znějí vaše instrukce, pane?" , .

Poručík byl nekonečně zklamán Kdo se musel ptát majora

na takové věci, nemohl být ničím<sup>2</sup> mimořádným. Pyhahn opatrné pohlédl na Kedricka. Viděl svalnatého, průměrně vysokého muže s plochým nosem a vystupující bradou. Kedrickova pleť byla tmavohnědá a kontrastovala s jeho jasně modrými očima. Jakkoli se Pyhahn snažil, aby na specialistovi našel něco nápadného, neměl úspěch. Kedrick nevypadal ani nijak zvlášť rozhodně, ani zvlášť inteligentně. Byl zkrátka průměrný, a Pyhahn neměl průměrné lidi rád.

A přece měl Kedrick najednou opustit loď a nasadit vlastní život na Fragu.

Pyhahn netrpělivě čekal na další Semajinovi rozkazy, pro specialistu. Pro poručíka to byla víceméně rutina.

Mezitím se křižník stále více přibližoval k planetě Posbiů. UPSALA byla vybavena speciálně pro dálkové lety. Major Semajin, její velitel, dostal rozkaz k akci od Allana, který působil jako vrchní velitel ochranné flotily. Zatímco Perry Rhodan objasňoval události na Taphorově planetě, arkonidský admirál měl na starost průzkumné lety ve volném prostoru mezi galaxiemi.

Když Pyhahn obrátil znovu pozornost k Semajinovým slovům, velitel UPSALY právě říkal: „Bude lepší, když s sebou někoho vezmete, Ellisi.“

Kedrick se podíval tak, jako by nevěřil, že na palubě bude kromě něj ještě někdo další, kdo by měl tu odvahu přistát na Fragu. ' ' • ;. • , . „To je dobrý nápad, pane,“ poznamenal Pyhahn. „Doprovodím Kedricka, pokud dovolíte.“

, Na Semajinovi bylo vidět, že se mu ten nápad nelíbí, ale své skutečné mínění neprozradil. Zeptal se Kedricka: „Co na to říkáte?“ •

„Dobrá,“ zabručel Kedrick. „Vezmu vás, poručíku.“

Způsob, jakým to řekl, mohl Pyhahna donutit k domněnce, že pro specialistu může znamenat jenom přítěž. UPSALA se mezitím přiblížila k temné planetě natolik, že na monitorech viděli těžké exploze. Pro pozorovatele ve velínu křižníku to vypadalo, jako by ohnivé houby vyrůstaly z absolutní nicoty, protože planetu Frago nebylo vůbec vidět.

V jednom místě se vytvořil žhavý bod, který se pomalu rozšiřoval. Jednalo se o atomový požár. Posbiové skutečně ničili svou vlastní ústřední planetu. ,

Na palubě UPSALY nebyl nikdo z mužů informován o událostech na Taphorově planetě, proto jim muselo připadat děsivé, že se roboti navzájem ničí. Poté, co Perry Rhodan a Atlan vyřadili z provozu nenávistné propojení Posbiů, roboti se nečekaně obrátili proti mechanickým bytostem.

Plazma a počítačový mozek Posbiů dospěly očividně ke konfliktu. Každá z těchto součástí Posbiů řídila pouze část Činnosti robotů, takže se Posbiové rozdělili do dvou táborů, které proti sobě nyní vedly bezohlednou válku. Posbiové, ovlivňovaní Plazmou více, stáli na straně Pozemšťanů.

Semajin ukázal na monitor. \*' '

„Nevím, jestli z toho máme mít radost," zamyslel se. „Někteří naši nepřátelé se navzájem ničí, ale presto z toho nemám dobrý pocit."

„Buďte rád, že neznáte moje po city, "ozval se Kedrick.

Semajin se rozesmál. „Připravte všechno pro infračervené záběry, Kontnere," přikázal jednomu z techniků. „Už budeme blízko u Fraga."

Následující minuty probíhaly v činorodé činnosti členů posádky, které se Kedrick neúčastnil. Bez hnutí seděl před monitory a pozoroval planetu:

„Myslíte si, že najdeme místo k přistání?" zeptal se skeptič-

ky. „Ták jak to odtud vypadá, není tam dole místěčka, kde by se nebojovalo."

„Zdání klame," kývl Kedrick směrem k monitorům. „To, co tady vidíte, je ve skutečnosti rozmístěno ve vzdálenostech stovek kilometrů. Mezi těmi se určitě najdou ostrovy, které zůstaly nepoškozené."

„Ostrovy?" zeptal Pyhahn. „Co tím myslíte?" , „Místa, na kterých se nebojuje."

„Můžete s poručíkem odejít do hangáru," zvolal major z pilotního křesla. „Hodně štěstí, Ellisi! Neriskujte příliš, až přistanete."

„Na to jsem příliš bojácný," přiznal Kedrick.

Poručík Herold Pyhahn se protáhl. Mírně se pousmál. Možná, že bylo dobře, že specialistu doprovázel. Člověk jako Kedrick nejspíš potřeboval krýt záda.

„Pojďte, poručíku," řekl Kedrick. „Jdeme k hangáru."

Semajm se s nimi ještě krátce pozdravil, a když opouštěli velín, Kedrick jako mimochodem řekl: „Oblečeme si speciální skafandry."

Pyhahn cosi zamumlal. Snad si Kedrick nemyslel, že ho bude muset poučovat?

O tři minuty později si Pyhahn musel přiznat, že skutečně ještě ani zdaleka neví o veškeré výbavě skafandrů, jaké na palubě lodí existovaly. V hangáru mu Kedrick ukázal dva *neforemné* aparáty.

„Výbava těchto skafandrů je zčásti zařízena podle mých nápadů," arogantně oznamoval Kedrick. „Brzy zjistíte, že mé nápady byly skvěle zhodnoceny. Bez tohoto vybavení bychom se na tuto planetu nemohli odvážit vystoupit každopádně ne teď, kdy se tam Posbiové navzájem vybíjejí."

„Vy jste s tím počítal?"

„To je součástí mého výcviku.“

„Říkáte vždycky to, co si myslíte?“

„Nastupte si, poručíku,“ kývl Kedrick a ukázal na Člun.

Přestože se Pyhahnovi nelíbilo, že specialista přebírá velení, neodporoval. Opatrně našel do malého vstupu. Slyšel, jak ho Kedrick následuje. Posádka hangáru jim podala oba speciální skafandry do velínu vesmírného člunu. Uvnitř nebylo mnoho místa ; .

Kedrick zapnul normální vysílačku. Oznamoval Semajinovi, že člun je připraven ke startu. Pyhahn se podíval na kontrolky. Bylo zřejmé, že Kedrick chce tento malý Člun řídit ručně.

Specialista uzavřel vstup a čekal na majorovo potvrzení. Pyhahn najednou pocítil ztrátu bezpečí, jaké vládlo na palubě UPSALY. Za několik minut bude společně s Kedrickem venku ve vesmíru, aby přistáli na tajemné planetě.

„Hotovo?“ ozval se Semajinův hlas z reproduktoru.

Kedrick vycenil zuby: „Ano, pane!“

Vesmírný člun vylétl z rampy mateřské lodi. Kedrick okamžitě zrychlil, aby se co nejdříve oddělil od UPSALY. "

„Dobrý start,“ pochválil ho Pyhahn. „Nezapnete monitory?“ zjišťoval dále.

„Proč?“ zeptal se Kedrick.

Poručík zrudl/Bez dalšího slova zmáčkl tlačítko, kterým se zapínaly monitory. Obraz se podobal tomu, který už znali z paluby UPSALY. Jenom temnota a výbuchy.

Zatímco vesmírný člun letěl ke Fragu, Semajin na palubě lehkého křízkmu patrně zahájil první infračervené snímání. UPSALA měla létat na oběžné dráze kolem planety, dokud si posádka nevytvoří přesný obrázek dění. •

„Takže?“ zeptal se Kedrick. „Jak to vypadá, poručíku?“

Pyhahn nejistě zíral na monitory. Kdyby nevěděl, co se na Fragu odehrává, možná by se mu ten pohled líbil. .

Specialista řídil člun ve „ stále užší spirále k povrchu Fraga.. Obraz na pozorovacím monitoru se neustále měnil. Co zprvu vypadalo jako malé, bezvýznamné světelné body, to se nyní projevovalo jako. záplava rozpoutané energie, vyzařovaná zbraněmi Posbiů.

Představa, že za několik málo minut přistanou na Fragu, naháněla poručíku Pyhahnovi strach. Najednou zatoužil po Semajinově hlasu. Doufal, že se ozve z reproduktoru.

Ale UPSALA mlčela. .

Kedrick se na něj usmál. „Za chvíli to máme za sebou," oznamoval.

Monitor byl nyní úplně černý. Pyhahn cítil, že začíná mít problémy se žaludkem. Museli počítat s tím, že po nich roboti budou střílet?

Poručík doufal, že Posbiové mají dost co dělat sami se sebou, a že se o jejich malý člun nebudou starat. Kedrick řídil člun obdivuhodně jistou rukou. Jako pilot byl určité velmi dobrý.

Když dosedli na povrch planety, člunem to mírně zaškubalo.

„Okamžitě si oblékněte ochranný skafandr, poručíku," řekl Kedrick. „Musíme počítat s tím, že budeme třeba i ostřelováni."

Pyhahn se sám sebe y, duchu ptal, jestli by jim v tom případě nějaký skafandr vůbec pomohl.

Micky se oblékali.

„Zůstaneme spolu ve spojení pomocí helmové vysílačky," uslyšel Pyhahn Kedrickův hlas. „Jakmile opustíme člun, nezapomeňte si zapnout reflektor."

Poručík suše polkl. Ruce se mu třásly. Za několik okamžiků Kedrick otevře výstup ze Člunu. Pak liž je od okolního světa nebude dělit vůbec nic.

„Zůstaňte těsně vedle mne," doporučoval mu Kedrick. „Nesmíme se od sebe vzdálit příliš daleko."

„Vaši vychovatelé mysleli na všechno, že?" posměšně se zeptal Pyhahn.

„Ano. Jenom ne na důstojníky Sluneční flotily, kteří všechno vědí nejlépe," odpověděl Kedrick s lítostí v hlase.

Než mohl poručík odpovědět něco kousavého, Kedrick otevřel výstup z lodi. Světlo reflektoru proniklo .temnotou. Opouštěli vesmírný člun.

Reflektory ozářily kovový povrch, který se matně leskl.

Kedrick šel napřed, a po chvíli se zastavil.

„Přistáli jsme na nějaké střeše, poručíku," oznámil.

Pyhahn se rozhlížel. Budova, na které stáli, musela mít obří rozměry. Noc prořízl blesk. Ve vzdálenosti několika kilometrů proběhla silná exploze.

„Musíme se pokusit proniknout do budovy." zavrčel Kedrick. „Tady nahoře nic nedokážeme."

Kedrick začal pátrat po vstupu. Světlo reflektoru klouzalo po střeše.

„Támhle; poručíku;" zavolal po chvíli.

Pyhahn spatřil asi dvacet metrů od nich kopulovitou vyvýšeninu. Kedrick k ní těžkopádně vyrazil.

Když za sebou měli asi polovinu vzdálenosti, kopule náhle uhnula stranou. Zmizela. Pyhahn zůstal stát jako přikovaný.

„Ellisi!" vyhrkl chraplavě. , ,

V otvoru, který vznikl zmizením kopule, se objevilo něco, co bylo tou nejošklivější věcí, jakou kdy. Pyhahn v životě vi-

děl. Když těleso vyklouzlo z otvoru celé, poručík pochopil, že má před sebou Posbie.

Pyhahn mimoděk o krok ustoupil. Za prvním robotem se objevil další. Poručík soudil, že to ještě zdaleka nebude ten poslední. ....

„Pozor!“ varoval Kedrick.

Posbi, který se na střeše objevil jako první, začal po Kedrickovi střílet. Absorbční štít ochranného skafandru se rozzářil. Pyhahn sáhl pro svou termozbraň. Viděl, jak se Kedrick potácí, a zaplavila ho vlna chladné zlosti.

Specialista padl na střechu. Pyhahn jediným pohledem zjistil, že na střeše už jsou čtyři roboti. Pomalu se přibližovali. Pokud by proti oběma mužům zahájili soustředěnou palbu, nepomohly by jim ani speciální skafandry. • Pyhahn se pokoušel uhýbat střelám, ale Posbiové pracovali se sobě vlastní precizností.

„Zpátky ke Člunu!“ křikl Kedrick.

Pyhahn se zoufale zachechtal. Otvor kopule byl přesně mezi nimi a malým člunem. Jak by mohli tyto roboty minout?

A na střechu vylézali stále další Posbiové. Kedrick se plazil po střeše jako přerostlá žába, a přitom stále střílel na Posbie. • Nemohlo trvat dlouho, a jejich ochranné štíty by se prolomily. Pyhahn téměř nezúčastněně sledoval roboty, kteří neustále vstupovali do světla jeho reflektoru. V bezprostřední blízkosti detonovala bomba. Záblesk exploze na pár vteřin osvětlil prostranství. Tato chvíle poručíkovi stačila, aby přehlédl celou střechu. Přitom objevil něco, co v něm udusilo poslední jiskřičku naděje.

Velice blízko vesmírného Člunu se otevírala další kopule. A z ní vylézali Posbiové, aby obklíčili člun.

Jejich akce na Fragu skončila dříve; než pořádně začala-

Semajin se naklonil nad stůl. Záběry, které před ním Kontner rozprostřel, se tak trochu podobaly rentgenovým snímkům. Jenomže věci, které byly vidět, působily jako výtvary šíleného umělce. .

„Tohle je jasný důkaz," zamumlal Semajin. „Od Kedricka už nebudeme potřebovat žádné potvrzení. Infračervené záběry Jednoznačně prokazují, že tady skutečně bojují Posbiové proti

Posbiům."

„Nemyslíte si, že by ve hře mohly mít prsty cizí mocnosti?" zeptal se Kontner. „Třeba Kedrick zjistí, že ty roboty proti sobě někdo števe..."

Semajin rozhodným způsobem zavrtěl hlavou. „Ne, tyhle události musí mít jinou příčinu. Nemyslím, že bychom ještě přišli na něco jiného. Musíme mužům na Fragu okamžitě přikázat, aby se k nám vrátili. O těchto událostech musí být informován vrchní velitel Atlan."

Velitel přistoupil k malé spojové kabině, která hraničila s velínem. Íffiand, spojař, na něj s očekáváním pohlédl.

„Okamžitě oznamte Kedrickovi, že má přiletět zpátky!"

Čekal, dokud Íffiand nenastaví vysílačku. Spojař netrpělivě bubnoval prsty na úzkou desku pod přístroji.

„Jak dlouho to ještě potrvá?" netrpělivě se zeptal Semajin.

Íffiand pokrčil rameny.

„Možná, že Kedrick s Pyhahnem nejsou na palubě, pane."

„V Kedrickově speciálním skafandru je impulzní přístroj, který je nastaven na vysílačku člunu," připomínal mu Semajin. „Specialista se tak okamžitě dozví, že s ním chceme mluvit. . ....

Iffiand na majora vážně pohlédl, „Může však být příliš daleko od člunu, pane.“ Uplynulo několik minut, aniž by UPSALA dostala odpověď. Semajin začínal tušit nejhorší.

„Kedrick by už měl být dávno zpátky ve Člunu...”

„Možná, že ti dva už zpátky nemůžou,” odpověděl Iffiand starostlivě.

Semajin věděl, že nemohou čekat věčně. Dříve nebo později budou muset opustit oběžnou dráhu planety. Riziko přistání UPSALY na Fragu a pátrání po Kedrickovi bylo příliš velké.

„Zkuste to ještě jednou.”

Pak se otočil a vracel se do velínu. Kontner se stále ještě zabýval fotografováním. Méně použitelné záběry odkládal stranou. Na stole zůstaly ležet čtyři.

„Lepší dokument si nemůžeme prát,” řekl Semajinovi. „Především tenhle obrázek, pane,” ukázal prstem. „Jednoznačně prokazuje, že se roboti rozštěpili do dvou táborů.”

Zdálo se, že ho velitel neposlouchá. Musel myslet na Kedricka a jeho doprovod.

„Počkáme ještě půl hodiny,” řekl Kontnerovi. „Pokud se nám člun do té doby neohlásí, vrátíme se lineárním letem do Mléčné dráhy.”

Kontner byl dost chytrý na to, aby nekladl zbytečné otázky.

\* \* \*

Když Kedrick zvedl hlavu, aby se podíval přes střechu, musel se sám sobě divit, že je ještě stále naživu. Všude kolem byli roboti. Zdálo se však, že rázem ztratili jakýkoli zájem o Pozemšťany. Posbíové, kteří vystoupali na střechu ke člunu, zahájili palbu proti robotům, kteří přišli před nimi. Ted' už na střeše zu-

řila bitva. Kedrick se domníval, že se stal svědkem bitvy o jejich člun.

Kedrickův reflektor zůstal zapnutý. Když se otočil, spatřil o . několik metrů dále ležet Pyhahna. Poručík se stočil do klubíčka, aby nabízel pokud možno co nejmenší cíl. Kedrick cítil, jak se jeho aktivita vrací. „Vstaňte, poručíku!“ vykřikl.

Pyhahn se s námahou pohnul. Kedrick měl zpočátku dojem, že Jeho druh je zraněn, ale Pyhahn se postavil na nohy. Trochu potácivě postával na střeše, jako by události kolem sebe vůbec nechápal.

Kedrick pak podvědomě zachytil signály vysílačky. „Musíme zpátky ke člunu,“ přikázal. „\*UPSALA nás volá.“ „Ale... Roboti...,“ bleší Pyhahn. „Pravděpodobně jsme dostali nějaké nečekané posily,“ vy' světloval Kedrick. „Využijeme šanci.“

Za chvíli se ukázalo, že bitva mezi Posbii na střeše budovy je nebezpečná i pro Pozemšťany. Absorbční štíty zachytávaly zbloudilé paprsky a chránily Kedricka s Pyhahnem před nejhorším. Roboti proti sobě bojovali s děsivou bezohledností. Kedrick zpozoroval, že nemají možnost se bránit. Posbiové se' vrhali jeden na druhého. Bitva byla jedním jediným chaosem, přestože se zdálo, že tyto stroje velmi přesně vědí, kdo je jejich nepřítelem.

„Na okraj střechy!“ přikázal Kedrick. „Tam jich přece jen není tolik.“

„Těm se určitě nevyhneme,“ namítal Pyhahn. Kedrick si musel přiznat, že poručík má pravdu. „\*UPSALA pořád ještě volá. Jestli jim neodpovíme, budou Si myslet, že se nám něco stalo.“ Jenomže i na okrajích střechy se počet Posbiů stále zvyšoval.

val. Kedrick už viděl i nějaké stroje, které ztratily rovnováhu a zřítily se.

„Je Jich tu pořád víc!“ zoufale zvolal Pyhahn. „Brzy jim bude patřit celá střecha.“

Dříve nebo později se střecha musela prolomit a pohřbít vesmírné člun v troskách.

„Ellisí,“ začal znovu Pyhahn, „musíme něco podniknout.“

„Myslím,“ řekl Kedrick, „Že jsme v pasti!“ „Jistě teď nám nepomůže ani ten váš speciální výcvik.“ „Čím dál více se vzdalujeme od čJunu!“ „Jak hluboko pod střechou může být povrch Fraga?“ Nejsem architektem této zvláštní budovy,“ sarkasticky poznamenal Pyhahn. „Přestože váš reflektor už slábne, řekl bych, že jsme hodně vysoko.“

Kedrick se otočil. Hned nato Pyhahn zaslechl jeho podivné pozměněný hlas ve své helmě: „Pokud neskočíme, robotí nás k tomu donutí, poručíku.“

Ještě než se Pyhahn otočil,“ věděl, že se jejich situace výrazně zhoršila. Jakmile však jeho pohled padl znovu na střechu, bezděčně zadržel dech.

To, co viděl, by otřásl nervy i mnohem silnějšího muže. Roboti spolu přestali-bojovat. Ale pořád jich ještě bylo na střeše dost.

V sevřených řadách se blížili k oběma mužům. Pyhahn marně pátral po nějaké uličce v řetězci zkázy. Jeho rozum mu říkal, že je konec.

Pokud by Kedrick s Pyhahnem udělali krok vzad. roztříštili by se o tvrdý povrch Fraga. Pokud by tento krok neudělali, stejně by se stali syny smrti.

\* \* \*

„Překontroloval jste všechny možné příčiny chybného spojení?" zeptal se Semajin spojaře Iffianda.

„Dvakrát — a velmi zevrubně, pane!"

„Zkuste to ještě jednou!" přikázal Semajin.

Iffiand jako každý správný podřízený uposlechl. Pracoval bezmyšlenkovitě. Vykonával rozkaz.

„Všechno v pořádku, pane," oznámil po chvíli.

Semajin se mlčky obrátil a vracel se do velínu. Pohledem sklouzl na Kontnera a pak na hodiny.

Do konce stanovené lhůty zbývalo ještě šest minut.

\* \* \*

Ellis Kedrick pozvedl svou zbraň a chladně poznamenal: „Musíme se pokusit prostřílet."

„Je jich příliš mnoho," zaúpěl Pyhahn. „Za prvním řetězcem jejich znovu příliš na to, abychom se prostříleli."

Přesto však Kedricka poslechl. Ovšem ještě než stačili vystřelit, Posbiové se zastavili, aby vytvořili uličku.

Jediným úderem ruky srazil Kedrick hlaveň poručíkovy zbraně k zemi.

„Stát! Nestřílet!"

„Co to znamená, Ellisi?" vyhrkl Pyhahn, když zjistil, že na konci uličky Posbioů stojí jejich člun.

„Vypadá to, že jsme vyhráli," suše poznamenal Kedrick. „Pospěšme si, než bude pozdě."

„Možná je to léčka..."

Kedrick vykročil.

„Léčka? Přemýšlejte, poručíku! To by bylo proti jakékoliv logice. Roboti nás měli plně ve své moci."

S pocitem značné nejistoty následoval důstojník Kedricka.

Míjeli Posbie, aniž by je roboti obtěžovali nebo zastavovali. Pyhahn dokázal jenom s námahou potlačit touhu jednoduše se rozběhnout, aby byl u Člunu co nejdříve.

Zato Kedrick si nedělal těžkou hlavu. Neustále zrychloval. Míjeli nehnuto stojící stroje. Poručík cítil, jak se jeho tělo zalévá potem.

Kedrick vlezl do vstupu vesmírného Člunu a hned za ním ho následoval Pyhahn.

Sotva za sebou zavřeli, Pyhahn si s úlevou oddechl. Neklidnýma rukama uvolnil přilbu ochranného skafandru. Kedrick už byl u vysílačky.

„Člun volá UPSALU!"

Potvrzení přišlo okamžitě.

„Myslím, že teď máme dostatek důkazů: Posbiové útočí sami proti sobě. Zdá se, že tu jsou dvě skupiny. Jedna z nich nám je přátelsky nakloněna, anebo jí jsme alespoň lhostejní. Ti druhí by nás rádi zneškodnili."

„Mám radost, že tuto akci zakončíme úspěšně," přívětivě dokončil Pyhahnovu zprávu Kedrick.

„Domnívám se, že váš výcvik měl přece jenom určité přednosti," ušklíbl se Pyhahn.

Kedrick založil ruce na prsou. Zatvářil se sebejistě. „Ano," prohlásil skromně. „Byl to možná ten nejlepší výcvik v celém dosud známém vesmíru."

\* \* \*

Perry Rhodan složil oba listy a pečlivě je odložil. Zpráva, kterou mu právě předložili, situaci příliš neobjasňovala. Spíše naopak. Rhodan se zdržoval na palubě THEODERICHA, který společně se silným svazkem flotily nadále čekal v soustavě ze-

leného slunce u Taphorovy planety. Už několik dní se Rhodan pokoušel zjistit, zda by se mohl odvážit přejít na palubu fragmentálního křižníku, který rovněž kroužil kolem Taphorovy planety. Pozvání Plazmy znělo zcela jednoznačně. Pozemšťané měli přijít ke světu sta sluncí.

Rhodanovo váhání zavinil pocit hrozícího nebezpečí. Raději chtěl ještě chvíli počkat, než se rozhodne..

Fragmentální křižník nad Taphorovou planetou zaútočil na akonskou speciální loď poté, kdy Plazma .prohlédla podvod Akonanů. Akonský křižník byl zničen' i se svou posádkou.

Na Rhodana působilo každé nesmyslné ničení špatným dojmem. Potřeboval Čas, aby se vyrovnal se šokem. Ptal se sám sebe, zda bezohlednost Plazmy není tím skutečným důvodem, proč se mu nechce na palubu" fragmentální lodi.

Zprávu, kterou si právě přečetl, považoval z nejruznějších důvodů za důležitou a alarmující. Poslal mu ji Allan.

Arkonidan ho informoval o tom, že mezi Posbii dochází k bojům. Nad zaměřovacím satelitem MASO Ví. se scházely informace, které byly víceméně stejné. Ve volném mezgalaktickém prostoru explodovala jedna stanice Posbiů za druhou. Ostatní stanice byly natolik zničené, že je bylo možné považovat pouze za vraky.

Další hlášení oznamovala, že dokonce i fragmentální lodi bojují mezi sebou. Skoro to vypadalo, jako by se roboti chtěli navzájem vyhladit. " .

Atlan upozorňoval i na zprávu velitele křižníku UPSALA. Semajin předložil několik infračervených záběrů posbiovské planety Frago, ze kterých jednoznačně vyplývalo, že se Posbiové rozdělili do dvou nepřátelských skupin.

„Tohle je jenom začátek chaosu," řekl Van Moáers, který celou tu dobu seděl za .stolem s Rhodanem. „Dříve nebo pozdě-

ji podlehnou téhle touze po ničení všichni Posbiové. Tato reakce má očividně co dělat s vypnutím nenávistného propojení."

„Slyším ve vašem hlase výčitku," řekl Rhodan klidně. „Přichází však pozdě, mladý muži Nikdo z nás, ani vy ne, nemohl tušit, jaké následky bude naše akce na Planetě sta sluncí mít."

„To určitě ne," přiznával Van Moders. „Část robotů je řízena Plazmou, a Část Počítačem. Zdá se, že-obě tyto součásti řízení Posbiů mají na milionovou armádu robotů zhruba stejný vliv. To, co právě prožíváme, je jenom počátek gigantického souboje."

Rhodan vstal. Nemohl nikomu nic vyčítat naopak, mohl být rád, že se včas dozvěděl o nové situaci. Nyní už chápal naléhání Plazmy. Očividně se ve světě .sta sluncí děly věci, které nikdo nepředvídal.

Na kontrolním monitoru bylo vidět fragmentální loď jako světlou skvrnku. Čekala, dokud Pozemšťan nepřijde na její palubu.

K Rhodanovi přistoupil Šéf jednotky mutantů John Marshall. To byl „klid'as", známý svým věcným způsobem rozhodování. V jeho přítomnosti míval Člověk vždycky pocit, že je osamělý, a někdy dokonce i smutný.

„Kolikrát ses už na tu loď podíval?" zapištěl Gucky z pozadí. Myšob si našel své oblíbené místo ve velínu: pohovku v koutě.

Přestože Gucky mířil svou otázkou k Marshallovi, každý kdo ji slyšel věděl, že vlastně patří Rhodanovi.

„Máš pravdu, prcku," prohlásil Rhodan. „Už jsme čekali dost dlouho." Gucky se nadšeně vztyčil.

„Konečně! Už jsem se nemohl dočkat!"

„Skutečně chcete riskovat let k planetě sta sluncí, šéfe?" zeptal se Marshall. „Mohlo by to tam být za současných okolností velmi nebezpečné."

Rhodan zavrtěl hlavou. „Poletím sám, John," vysvětloval. „Moje přítomnost na palubě fragmentální lodi by mohla snadno vést k vydírání."

„To je fakt!" zvolal Van Moders. „Vytvoříme, speciální komando. Já se hlásím dobrovolně. Myslím, že by bylo dobře mít v tom komandu nějaké odborníky."

Gucky seskočil z pohovky a přicupital k Rhodanovi.

„Ke speciálnímu komandu přece musí patřit taky schopnej mutant!" pištěl.

„Moment!" bránil se Rhodan. „Takhle ne!"

Vrátil se na své místo, vzal do ruky Atlanovu zprávu a řekl:

„Mezitím se udaly věci, které mohou mít nedozírné následky. Pokud Posbiové neukončí tu svoji nesmyslnou válku sami, nevím co si počneme."

„Šéf má pravdu," souhlasil Marshall. „Nesmíme udělat chybu. Je správné, že víme, co se vlastně děje. Ale teď musíme zjistit, jestli Plazmě vůbec můžeme pomoci. Takže se dobrovolně hlásím do speciální akce na fragmentálním křižníku."

Rhodan přemýšlel. Bylo mu jasné, že do akce nemůže poslat armádu specialistů. Musel sestavit jen malou údernou skupinu, která by byla připravena pokud možno na všechny eventuality. Marshall byl bezesporu mužem, který by takové komando dovedl vést. To už tento telepat několikrát opakovaně prokázal. Největší potíží však spočívala v tom, že opravdu nevěděli, co na tyto muže bude čekat. Plazma nereagovala na žádnou otázku. Rhodanovi proto bylo jasné, že na fragmen-

tální křižník musí poslat jenom takové muže, kteří dokáží rychle zareagovat na nové situace.

„Myslím, že postačí, když vás doprovodí pět lidí," obrátil se Rhodan k Marshallovi.

„Souhlasím," přikývl mutant. „Je rozumné, že vy osobně nepůjdete. Koho navrhuje?"

Rhodan se usmál na Rase Čubaje, Černošského teleportera. „Půjde s vámi Ras. Jako další mutant se akce zúčastní Tama Jokida."

Jokida byl telekinet. Prokázal své schopnosti při jedné akci na temné planetě Posbiů. ....

„Z vědců navrhuji Van Moderse, doktora Bryanta a doktora Riesenhafta."

Marshall nic nenamítal. Věděl, že by si lepší kolegy nemohl ani přát.

Následující hodiny na palubě THEODERICHA proběhly ve znamení intenzivních příprav. Rhodan se osobně spojil s fragmentální lodí, aby Plazmě vysvětlil, že několik Pozemšťanů je ochotno vyjít vstříc její výzvě. Odpověď přišla okamžitě. Plazma patrně nechtěla ztrácet další Čas.

„Už na vás čekají, Johne," řekl Rhodan, když přerušil spojení s lodí Posbiů. „Jistě víte, o co jde. Bylo by hloupé, kdybych vás úkol bagatelizoval. Sluneční flotila vaší skupině těžko pomůže. Nebude to ani dost dobře možné. Neznáme kosmickou pozici planety sta sluncí, ale není pochyb o tom, že leží někde hluboko v nicotě mezi galaxiemi. Nemusím vám připomínat, jak těžké je pro naše lodě překlenout takové vzdálenosti. Ve chvíli, kdy vstoupíte na palubu fragmentální lodi, budou vaši muži i vy vydáni Plazmě."

Oba muži si potřásli rukama. „Jsem přesvědčen, že se zase brzy uvidíme," řekl Rhodan.

„Pak už určitě budeme vědět o problému Posbiů víc. Hodně štěstí, Johnne.“

\* \* \*

Člun plul volným prostorem a vzdaloval se od THEODERÍCHA. Ras Čubaj udržoval spojení s vlajkovou lodí. Afričanova Černá tvář se roztáhla do úsměvu, když v malém velínu člunu zaduněl hluboký hlas velitele THEODERÍCHA Jefa Claudrina;

„Máme vás v zaměřovačích," oznamoval klidně Claudrin. „Fragmentální loď udržuje dosavadní kurz. Vypadá to tedy, že zatím je všechno v pořádku.“

Díky, commodore," odpověděl teleporter.

„Dejte nám vědět, kdyby se stalo něco, co by nás mohlo zastavit." .

Ale následující minuty proběhly bez mimořádných událostí. Vypadalo to, že na palubu obří kostky doletí, aniž by jim v tom kdokoli bránil.

Netrvalo dlouho, a jejich vzdálenost od fragmentálního křížníku se rapidně zmenšila.

Čubaj řekl klidným hlasem do mikrofonu: „Už si nás stahují dolů, pane." Krátký pohled stranou na monitor mu ukázal, že roboti osvětili přistávací plošinu. „Všechno v pořádku, pane," oznamoval Rhodanovi.

Zanedlouho člun dosedl na povrch fragmentální lodi.

„Přijetí je skvělé," oznamoval Čubaj Rhodanovi. „Ani nezapnuli svá relativní pole.“

Marshall se naklonil nad mikrofon. „Máme hned teď vystoupit, pane?"

„Ještě počkejte," nařídil Rhodan. „Vidíte něco?"

\*Přistávací plošina je osvětlena," oznamoval Čubaj. „Nikde žádní Posbiové. Možná čekají, dokud neopustíme loď."

Zatímco Čubaj mluvil, v bezprostřední blízkosti kosmodromu se otevřela šachta. Krátce nato se Člun znovu pohnul. '

„V pořádku, Rasi," řekl Administrátor. „Nic nepodnikejte. Řekl bych, že vás Posbiové chtějí naložit dovnitř do lodi."

A to se také stalo.

Čubaj vypnul pohon lodi. Plošina pomalu klesala do otvoru.

Opět se ozval Rhodanův hlas, ale nyní už zněl docela jinak.

„Zpátky, Rasi!"<sup>1</sup> prikazoval. „Okamžitě zpět!"

Čubaj potřeboval jenom zlomek vteřiny, aby zareagoval. Zřejmě se stalo něco nečekaného, něco hrozivého.

Položil ruce na ovládací panel a pak přistál. Jak by asi měl s tím člunem odstartovat z takové šachty? Plošina klesala stále níž a níž. Otvor nahoře už byl pravděpodobně uzavřen. Byli vydáni Posbiům na milost a nemilost. Ať už se stalo co se stalo, mohli jen doufat, že to přežijí.

Když se pak Marshall obrátil znovu k mikrofonu, jeho rty vytvořily tenkou skvím. Inteligentní telepat okamžitě pochopil, že není návratu.

Nezbylo nic jiného, než o tom informovat Rhodana.

\* \* \*

Z hyperprostoru náhle vypluly čtyři fragmentální lodě. Varovná zařízení THEODERICHA zavyla. Zaměřovači a kontrolní přístroje okamžitě oznamovaly mužům na palubě THEODERICHA, co se stalo. Rhodan ihned vytušil hrozící nebezpečí. Způsob přiletu frag-

mentálních lodí to naznačoval dostatečně. Řítily se proti Taphorově planetě. ,

Šest mužů na palubě fragmentálního křižníku se muselo co nejdříve vrátit. , .

„Zpátky, Rasi!“ vykřikl Rhodan. „Okamžitě, se vraťte!“

Ozval se John Marshall,

„My už jsme ale na lodi. Ras nemůže riskovat náhodný start. Ted' se nemůžeme vrátit, pane.“ , ,

Jestliže to Marshall říkal, pak se Rhodan mohl spolehnout, že to nejsou jen žvásty, a že jeho muži momentálně opravdu nemají šanci se vrátit. Rhodan bleskově zauvažoval. Ti čtyři vetřelci zcela jistě hodlali zaútočit proti lodi, na kterou Marshall a jeho muži pronikli.

Posbiové zahájili palbu.

Všechny čtyři lodě mířily na fragmentální loď, která už týden setrvala v soustavě Taphorovy planety.

Rhodan mohl zpočátku pouze přihlížet, aniž by našel jedinou možnost, jak účinně zakročit. Ostřelovaný křižník prchal s neuvěřitelným zrychlením. .

„Zasáhli Marshallovu loď, pane!“ skřípal zuby Claudrin. „Ale zatím jsou ještě schopni letu.“

„Naříd'te palbu ze všech našich zbraní," přikázal Rhodan.

Pod palbou Rhodanovy flotily se čtyři posbiovské křižníky musely stáhnout. Dvě nepřátelské lodi byly zničeny.

Ostřelovanému křižníku se přece jen podařilo vklouznout do hyperprostoru.

„Snad doletí ke světu sta sluncí," hlesl Claudrin.

„Poškozenému křižníku se to nikdy nemůže podařit," namítl Rhodan.

„A tenhle poškozený byl. Bylo chybou posílat tam naše muže Ted' nebudeme znát jejich pozici..."

\* \* \*

Pohyb nosné plošiny ustal. Čubaj vstal z pilotního křesla. . „Nemůžeme dělat nic. Jenom Čekat, co se stane," řekl Marshall. „Zatím netušíme, o co jde." ,

Věděli že jsou ostřelováni, ale když přišla bolest z rematerializace při vstupu křižníku do hyperprostoru, zastihla je nepřipravené. '

Ještě předtím však křižník neuvěřitelně zrychlil. Muži popadati k podlaze a sotva lapali dech. Tahle loď nebyla podobně jako ostatní posbiovské křižníky vybavena absorbérem přetížení. Marshallovi se zdálo, že mu snad praskne hlava. S vypětím všech sil nahmatal spínač skafandru, kterým se aktivoval individuální absorbér.

Podařilo se.

Jokida mezitím telekineticky pozapínal individuální absorbéry ostatních svých druhů.

Marshall vstal a potácivě přistoupil ke křeslu, aby do něj ztěžka dopadl. Hlava ho bolela jako střep. Natáhl ruku k vysílačce, když se loď otřásla pod strašlivým nárazem, který ho znovu vyhodil z křesla. Kdosi vykřikl. Marshall spadla skulil se.

„Plný zásah," pomyslel si v duchu, ale paličatě se obrátil a plazil se zpátky k vysílačce. Trásl se napětím. Každou vteřinou mohla loď vybuchnout.

„Pomůžu vám," řekl teleporter Ras Čubaj, ale dříve než mohli cokoliv podniknout, došlo k náhlé transitmí rematerializaci a Pozemšťané na palubě posbiovského křižníku ztratili vědomí.

\* \* \*

Marshall se probudil do záplavy nesrozumitelných zvuků. Ležel zkroucen přes jiné tělo. Chvilí to trvalo, než se mu navrátilo vědomí a vzpomínky. Zvedl hlavu. Byli zpátky v normálním prostoru.

Napřímil se. Pod ním ležel Čubaj. Právě se probíral.

„Přišlo to moc rychle," sténal. „Doufejme, že jsme to všichni přežili."

Malý člun přestál transici bez úhony. To však byla jen slabá útěcha při pomýšlení, že jim teď k ničemu není. Marshall se sám sebe v duchu ptal, jestli mají člun opustit a pokusit se navázat spojení s Plazmou. Počítal s novými transicemi a chtěl zabránit dalším ztrátám vědomí.

Van Moders se postavil na nohy. Klopýtl o doktora Bryanta a zaklel.

„Co se stalo?" . '

„Transice," odpověděl Marshall. „Musíme se postarat o ostatní."

Zjistili, že doktor Riesenhaft je už také plně při vědomí. Mračil se a bručel: „Zdá se, že akce, kterých se zúčastním já, nejsou zrovna provázeny štěstím."

Telekinet Tama Jokida vstal a řekl: „Teď už by nám jenom tak scházelo, aby ta loď explodovala."

Čubaj se mezitím postaral o doktora Bryanta.

„Zdá se, že je vážně zraněn. Je hrozně bledý...."

Marshall přistoupil k Čubajovi a sklonil se. Chytil Bryanta' za ramena a zatřepal s ním. Muž pootevřel oči.

„Žáda,;," zašeptal. „Do něčeho jsem narazil. Hrozně to bolí..."

Marshall raněného opatrně položila Bylo zřejmé, že každý pohyb způsobuje doktoru Bryantovi velké bolesti.

„To už jsme přistáli?" zeptal se.

, Marshall zavrtěl hlavou. „Ne. Jenom Jsme absolvovali první transici."

„Jsem hodně slabý," dodal doktor Bryan. „Kdybych znovu ztratil vědomí, neberte na můj stav ohledy, až přistaneme."

Marshall mu zlehka poklepal na rameno. „Mlčte, doktore. Odpočívejte. Však už najdeme cestu jak z toho ven, a jak vám pomoci. Nebojte se."

Byla to jenom slova, a Máchali je navíc vyslovil bez přesvědčení. Ve skutečnosti měli jen malou naději na vyvážnutí, a už jen mizivou šanci přežít.

„Pokud během následující hodiny nedojde k další transici, opustíme člun a porozhlédneme se po palubě lodi," oznamoval Marshall. „Pokud by fragmentální loď nemohla vinou následků zásahu znovu transítovat, třeba něčeho docílíme vlastní iniciativou."

Zmlkl a zvedl hlavu. Velín člunu najednou zaplňovalo podezřelé bzučení.

„Co je to?" tiše se zeptal Čubaj.

„Přichází to z lodi," řekl Van Moders. Jeho hlas však zněl nejistě.

„Moc dobře to nezní," prohlásil doktor Riesenhaft. „Jako kdyby se něco přetěžovalo..."

Marshall suše polkl. Mýlil se, nebo bzučení opravdu sílilo? Měl pocit, že sedí na bombě a slyší její tikání.

„Teď je to silnější," řekl Čubaj.

„Nesmysl," opáčil Van Moder. „Akustický klam." .

Nebyl to však klam. Zvuk nabíral na intenzitě. Marshall starostlivě pohlédl k doktoru Bryantovi. Pokud tento zvuk znamenal přípravu na další transici, bylo to pro raněného špatné.

Marshalli však nevěřil na další hyperskok. Fragmentální křižník dostal přímý zásah. Nebyl v pořádku.

Bzučení se změnilo v ječivé pískání a způsobovalo silné vibrace.

„Musíme něco podniknout," vyhrkl Van Moders. „Přece nebudeme čekat, až ta zatracená kocábka praskne?" , :

„Ne'," bránil se Marshall. „Pokud jsme někde v bezpečí, pak tady ve člunu."

\* \* \*

Přestože celou dobu čekali na neštěstí, náraz fragmentální lodi je překvapil a zaskočil. Znovu popadali k podlaze jako, zralé hrušky. Kontrolní přístroje praskaly a trhaly se ze závěsů.

„Vybouchli jsme!" zvolal kdosi.

Marshall se pokoušel vymanit ze shluku těl, drátu a vytrhaných přístrojů. Bzučení ustalo. V duchu si představoval, co se asi tak mohlo stát. Fragmentální loď ani nevybuchla, ani se nerozlomila ve vesmíru.

Musela proto narazit nebo dopadnout na jiné těleso. Poškozené pohonné agregáty fragmentálního křižníku zřejmě nezvládly přistávací nebo úhybný manévr. Marshall předpokládal, že patrně přistáli na nějaké planetě.

Pomalů vstával. • Ve velínu byla tma. Cítil se osaměle a opuštěně.'

Kde to přistáli? Co to tady bylo za svět? Svět sta sluncí? To asi těžko, protože k tornu by museli opakovaně transítovat. ' Zatímco Rhodan Čekal, zda vyřeší galaktickou hádanku posbíovské války ve světě sta sluncí, oni mezitím kdesi ve vesmíru úspěšně ztroskotali. Tím jejich výzkumný úkol skončil. Budou rádi, jestli to přežijí.

Marshall se opatrně snažil proniknout temnotou.

Čtyři Sempoliové odložili nosítka. Hrabě Emiondi dvěma pařáty ledabyle odhrnul závěs. Přirozeně, že to nebyl žádný hrabě v našem slova smyslu, ale jeho titul odpovídal zhruba podobnému šlechtickému titulu na Zemi.

Emiondi spatřil dům Sakoriů na opačné straně ulice. Odkášlal si, spustil závěs a křikl na Sempolie rozkaz. Nosítka se opět zvedla a vyrazila k Sakoriho domu.

Emiondi snášel houpání s hrdostí Šlechtice. Potom ho několikrát postavili, až se nakonec ozval Sakoriho hřímavý hlas, který Sempoliům přikazoval, aby zalezli do kouta dvora.

Než mohl Emiondi odhrnout závěs, Sakori už strčil hlavu dovnitř. .

„Ahoj, hrabě," zašklebil se Sakori. „Dneska tu jste nějak brzy."

Emiondi nazlobeně vstal. Sakoriho drzé způsoby ho rozčilovaly.

„Ustupte stranou!" přikázal konstruktérovi. „Rád bych teď vystoupil a podíval se na tu věc." / ' ' ' •

Sakori ustoupil s posměšnou zdvořilostí. Emiondi uvolnil závěs a vylezl ven.

„Jdeme," řekl.

Sakori se nezúčastněně zašklebil. Emiondi s odporem konstatoval, že jeho protějšek už zase není umytý. Kožešinu měl zcuchanou a na zádech listí. Sakori pravděpodobně teprve vstával.

Emiondi a Sakori patřili ke vzpřímeným bytostem. Pohybovali se po dvou krátkých, ale neuvěřitelně silných nohou. Oba byli zhruba pět stop vysokí.

„Jak daleko jste se včera dostali?" zeptal se hrabě.

Sakori cosi zabručel. Emiondi v duchu zaklel. Že se vůbec zaplétal s tímto Nehodným! Jenomže to právě musel, protože nikdo z jeho rodiny nedokázal postavit parní stroj. Bylo důležité mít vlastní parní stroj, který by fungoval několik dekád, aniž by vybuchl. Sakori byl považován za jednoho z nejlepších konstruktérů, ale zároveň také za velkého podivína.

„Počkejte, hraběj zavrčel, když došli až, k hale. „Otevru bránu.“

„Copak? Nejde otevřít?“ zabručel Emiondi. / ,

Sakori ťapal blátem, až stříkalo. Pak popadl páku, zapřičil jedno křídlo brány, ale to nepovolovalo. Znovu zabral ze všech sil, ale nic se nestalo.

„Píchněte mi přece!“ křikl na Emiondiho.

Hrabě si uraženě prohlížel pařáty. „To mám jako pracovat?“ zeptal se.

Sakori zlostně odhodil tyč. „Buď mi teď pomůžete, nebo si můžete tu mašinu nechat postavit od někoho jinýho.“

V té chvíli se prokázalo, že hrabě Emiondi pochází ze starého šlechtického rodu. S neuvěřitelnou hrdostí odpověděl:

„Nenechám se vydírat.“ Zároveň odhodil plášť a vykročil k bráně.

Sakori vyjeveně sledoval, jak si hrabě plive do dlaní a opírá se o bránu, která pak se skřípěním povolila a nakonec se otevřela.

Hrabě se otočil a pomalu se vracel pro plášť. Sakori si ho nedůvěřivě prohlížel.

„Tak jdeme?“ zeptal se hrabě.

Sakori zapálil louč, vešli dovnitř a hala se zvolna rozzářila. „Dnes můžeme poprvé zatopit v kotli, hrabě.“

Emiondi se zastavil. . .

„Není to nebezpečné?“

„Nebezpečný?" zabručel Sakori. „Víte přece, že ani jeden z mých strojů ještě nevybuchl. Postavil jsem i Šachtu, která odsává dým, aby se vám neudělalo špatně."

Emiondi si se zájmem prohlížel stroj. Kromě díry ve vodní nádrži bylo všechno v pořádku. Spokojeně přikývl. „Začnete, Sakori. Chci vidět, jak to funguje." Sakori zvedl první kmen. „Mám nový plán, hrabě. Už delší dobu přemýšlím, že bych místo jednoho pístu přidělal dva nebo tři. Mělo by to pak větší účinek. Nettori a Sansing, kteří se mnou spolupracovali, jsou toho názoru, že by to mělo jít." „Pak ale doufám, že takový stroj dodáte jako prvnímu mně!" Sakori se zatvářil lítostivě. „Výroba i vývoj budou hrozně drahé. Musí se přesně spočítat, kolik plynu z kmenů našich topných stromů bych potřeboval... Nevím, jestli budete mít dost prostředků..."

„Co si to dovoluujete?" zlostně ho přerušil Emiondi. „Starejte se jen o svoje stroje, a všechno ostatní nechte laskavě na mně!"

Syčení kotle jejich rozmluvu přerušilo.

„Bude tady horko," postěžoval si Emiondi.

„Není divu," zabručel Sakori a zasunul poslední kmen. „Tekutina se začíná vařit."

„Jak dlouho potrvá, než začne píst pracovat?"

Sakori pokrčil rozložitými rameny. „Zatím musíme čekat," oznamoval. „Ne každý kmen má stejné množství plynu. Později budeme muset ještě přiložit."

Hrabě si otřel Čelo. „Pojďme raději na chvíli na vzduch," navrhl.

• ...

Když vyšli ven, Sempoliové se zvědavě shlukli u brány. Hrabě je odehnal mávnutím ruky. Sakori rozzlobeně řekl: „Považujete za správný, že pro vás pracujou tyhle kreatury?"

„Narodili se pro tu práci," vysvětloval mu Emiondi. „Nedokáží dělat nic než jen primitivní úkony. Můžete být rád, že jsou u mě jiní majitelé je vyhánějí a bijí."

Sakori zasmušile přikývl. „Mám zvláštní pocit, když Je tak, vidím. Myslím si, že nám jednoho dne všem podříznou krk."

„Možná," připustil hrabě. „Ovšem než k tomu dojde, my dva už stejně nebudeme na světě."

Pomalu kráčeli k Sakoriho obytnému domu, který z Jedné třetiny vystupoval ze země. Do hlavních prostor vedlo Špinavé schodiště.

..

„Napijete se něčeho, hrabě?" zeptal se Sakori.

Emiondi musel myslet na nedostatky, v Sakoriho hygienických návycích, a proto odmítl, „Pojďme k vám na zahradu."

Změnili směr a zvolna obcházeli obytný trakt. Hrabě se nadechl vůně květů.

„Dávejte pozor na trny, hrabě! Nemají rády blízkost nikoho cizího..."

Postupovali uličkou až k jakémusi altánku, kde byli řetězem přivázáni dva Keissasanové a škubali za něj jako zběsilí. Sakori se rozesmál.

„Nemají vás rádi," řekl.

Emiondi jen s nevolí přihlížel, jak Sakori k jedné té příšeře přistoupil a pohladil ji. Ona zase konstruktéra olízla drsným jazykem.

„Mohl bych je bez problémů nechat volně pobíhat," vysvětloval Sakori.

„Ale útočili by na každého kromě mne."

Emiondi si oddechl, když poodešel! a prohlíželi si různé druhy květů.

Emiondi pochopil, že o tomto muži ještě ani zdaleka neví všechno.

Geniální konstruktér, který pěstoval vzácné rostliny a choval nestvůry...

Co přijde dál?

„Vrátíme se."

Sakori přikývl a otočil se. V té chvíli se ozval ostrý zvuk, který hrabete vyděsil. „Co to bylo?“ vykřikl Emiondi.

Ale Sakori už nešel vedle něj. Utíkal k hale. Emiondi si v duchu říkal, že to asi bude ten stroj. „Počkejte!“ volal na konstruktéra. „Čekajte!“

\* \* \*

Když přiběhli do haly, zjistili, že stroj nevybuchl. Zvuk, připomínající explozi, musel přijít odjinud. Sakaři vzal hraběte za paži a vyvedl ho ven z haly. „Muselo to být někde tam!“ řekl a ukázal k horám.

„Aco.tobylo?“

„Nevím,“ pokrčil rameny Sakori. „A možná, že se to ani nikdy nedozvíme.“

\* \* \*

„Zdá se, že jsme u cíle,“ ironicky poznamenal Afričan Čubaj. „Doufejme, že nám po té ráně ještě bude fungovat aspoň nouzové osvětlení.“

Marshall se zhluboka nadechl. Přestal se neplánovitě pohybovat kupředu. Soustředil se na pátrání po spínači nouzového osvětlení.

S někým se srazil.

„Rasi, to jste vy?“ zeptal se Jokida.

„Tamo,“ s úlevou si oddechl Marshall. „Pokuste se telekineticky odjistit spínač nouzového osvětlení.“ «

Několik vteřin vládlo úplné ticho, a pak telekinet řekl:

„Nedá se nic dělat, pane. Spínač je rozbitý.“

Marshall chvíli přemýšlel. Dál už ve člunu nemohli zůstat. Pokud se fragmentální loď doopravdy zřítíla, pak tu pořád ještě byla možnost, že vybuchne nebo začne hořet. Potom by už bylo pozdě utíkat.

Nikdo z mužů netušil, na jaké planetě to vlastně přistáli. Pokud se zřítíli na planetu s jedovatou atmosférou, zachránějí je jejich arkonské bojové obleky, ale energetická zásoba a zásoba vzduchu jim vystačí jen na omezenou dobu. Marshall zvažoval řadu dalších nebezpečí, která na ně mohla tam venku číhat. Možná, že na ně čekala vulkanická země, nebo se zřítíli do more.

Marshall na tyhle věci raději ani nemyslel. Nezbyvalo mu nic jiného, než postavit se realitě.

„Našel jsem výstup," oznamoval Jokida. „Ale pochopitelně je vzpříčený."

„Doktor Bryant zase ztratil vědomí," oznamoval Van Moders. „Budeme ho muset nést."

Čekali, dokud se Jokidovi nepodaří otevřít výstup. Marshall opatrně kráčel ke zraněnému. Van Móder s stál vedle doktora Bryanta, který ležel bez hnutí na podlaze.

„Musíme zapnout jeho antigravové pole," nařizoval Marshall. „Pak ho poneseme bez problémů... Tak..., a je to!"

„Risknu krátkou teleportací," navrhoval Čubaj. „Možná že se mi podaří zjistit, jak to vypadá mezi Posbii." . ' .

„Dobrá," souhlasil Marshall. „Ale opatrně. Nechci žádné komplikace. Nic neriskujte." .. '

Čubaj dematerializoval. Tama Jokida mezitím zjistil, že hypervysílačka člunu nevydržela silný náraz, a že už ji proto nelze použít.

Když se Čubaj po chvíli vrátil, Marshall byl už zase dokonale klidný.'

.



Když zhruba hodinu přelézali nejrůznější harampádí a trosky na palubě lodi, konečně dospěli do místnosti, osvětlené blikajícími zářivkami. Nenašli v ní ani jediného Posbie, čímž se jen potvrzovaly Čubajovy předchozí informace. Opustili místnost trojúhelníkovitým vchodem a pronikli do neosvětlené chodby.

„Myslím, že jsme na správné cestě," konstatoval Čubaj. „Na konci chodby narazíme na Šachtu, která vede vzhůru. Z plošiny se pak dostaneme na povrch."

Afričan měl pravdu.

Dostali se ven a zamířili také k městu. Na poloviční cestě mezi lodí a městem se leskla hladina jezera, pravděpodobně uměle vytvořeného.

Marshall bystrýma očima pozoroval neznámý svět. Tohle tedy bylo prostředí, ve kterém se museli zdržovat po neznámou dobu nebo navždycky, pokud by museli...

Najednou spatřil Posbie.

Celou tu dobu se museli držet blízko jezera, protože je zprvu nerozeznal od třpytivé hladiny. Právě postupovali k městu. Šli v neuspořádaných řadách. Pohybovali se kupředu rychleji než lidé.

Marshall je raději ani nepočítal. Byly jich stovky. Čubaj měl pravdu. Posbiové znali jediný cíl: město,

„Musíme za nimi, musíme je zastavit!" řekl telepat. „Nesmíme dopustit, aby napadli domorodce."

„Počkejte!" chytil ho Van Moders za paži. „Mám nápad. Zatímco vy půjdete po stopách Posbiů, já se s doktorem Riesenhaftem pokusím znovu proniknout na palubu lodi. Pokud je v řídicích složkách ještě nějaká plazma, mohli bychom se s ní spojit."

Marshall si však říkal, že ve městě bude potřebovat každého člověka.  
„Tak dobře," přikývl nakonec. „Buďte opatrní, a pokud možno zjistěte, jestli bychom nemohli nějak využít hypervysílačku Posbiů."

Van Moders zavrtěl hlavou. „Tomu moc nevěřím. Ta bude jistě v troskách."

„Nevzdávejte se předem," pokáral ho Marshall a pokynul ostatním, aby pokračovali v cestě. „A vy, Rasi, teleportujte do města..."  
Najednou se nad městem zvedl oblak dýmu. „Něco tam vybuchlo!" suše poznamenal telepat. „Než dorazíme, propukne tam peklo," zamumlal kousavě telekinet. „Rád bych věděl, co tam Ras zmůže." „Moc toho nebude," opáčil Marshall. Když se přiblížili na pět set metrů od prvních budov, ozvala se druhá exploze. Mezi domy začal stoupat černý kouř. „Támhle hoří!" ukázal Jokida. „Jdeme pozdě, pane!"

\* \* \*

Vytí Keissasanů se stupňovalo do ohlušujícího jekotu. Zvířata v konstruktérově zahradě se ne a ne uklidnit. Sakori odložil pohár. ' . „Takhle rozrušení ještě nikdy nebyli," řekl starostlivě. Hrabě vstal. Už nedokázal déle skrývat nervozitu. Sempofíové se shlukli do roztřesené skupinky.

„Mojí nosiči jsou nervózní," poznamenal Emiondi. „Exploze tu způsobila zmatek. Proč ta zvířata nevypustíte?"

„Možná bych měl...Jinak spláší všechnu divokou, zvěř v okolí."

„Já se teď vrátím do svého obydlí," rozhodl se hrabě. „To asi těžko!"

„Proč?"

„Sempoliové..."

„Co je s nimi?"

„Rozprchli se vám... Možná byste se raději ještě něčeho napil? Co je to s vámi, hrabě?"

Emiondi neodpovídal. Strnule kamsi zíral. Konstruktor se podíval stejným směrem a spatřil to taky!

Za halou se zjevovaly kovové bytosti, Sakori vydal klokotavý zvuk. Viděl neuvěřitelné věci... Náhle kolem nich prosyčel horký paprsek. Sakori a hrabě se zapotáceli.

Cizinci šijích však dál nevšímali. Pochodovali k hale. Přicházelo jich stále více, rozdělovali se. Pak se uvnitř zablesklo a hala vzplála.

Než mohl Emiondi něco podniknout, konstruktor sevřel ruce v pěsti a vrhl se k hořící hale, jako by chtěl na vlastních zádech vynést a zachránit vzácný parní stroj.

Hala však vybuchla a tlaková vlna ho odhodila zpátky. Dopadl a zasténal. Kolem létaly třísky. Potom se utrhli k smíti vyděšení Keissasané a prchali odtud. Vítr přinášel zápach spáleného dřeva.

Sakori zůstal ležet. Teprve když s ním hrabě zatřásl, probral se a zamrkal.

„Už odcházejí," rozechvěle oznamoval hrabě.

Sakori se zvedl na loket a tlumené poznamenal: „Zapomněli mě zabít... Zapomněli mě zabít." . . .

\* \* \*

Čubaj materializoval na okraji města. Automaticky se rozhlížel a hledal úkryt. Objevil jakousi studnu a podlouhlý, vodou

naplněný kmen stromu, který sloužil domorodcům jako nádrž. Schoval se za ni.

Po chvíli vyčkávání se znovu napřímil a podíval se přes okraj nádrže.

Spatřil prchající domorodce. Nebyli vysocí jako lidé, ale byli podstatně mocněji stavění. Pod sporým oblečením prosvítala chlupatá kožšina jejich těl, a navíc měli značně neforemnou hlavou.

Uprchlíci zmizeli mezi domy. Čubaj si s úlevou oddechl, když zjistil, že Posbiové po domorodcích nestřílejí a že si jich v podstatě nevšímají.

Čubaj se v duchu ptal, co sem Posbie vlastně přivedlo. Napřímil se a pátral po nějaké střeše, na které by mohl přistát. Zamával na jednoho domorodce, který ho objevil a zarazil se jako opařený, potom teleportoval na nedalekou střechu, ale, sotva taní materializoval, propadl listím, které ji tvořilo, a zřítíl se do místnosti na jakési lůžko.

Obyvatelé domku byli přinejmenším stejně překvapeni jako Čubaj sám.

„Omlouvám se za vyrušení," řekl zdvořile a teleportoval naslepo pryč odtud.

Objevil se na jakémsi dvoře, kde stáli dva domorodci. Neviděli ho. Měli oči jenom pro Posbie, kteří propalovali vstup do stodoly a blížili se k primitivnímu stroji, který stál uvnitř. Sotva jej spatřili, zahájili proti němu palbu, přestože to byl docela obyčejný parní stroj. Zřejmě jej považovali, za jakýsi druh robota.

Čubaj tušil, k čemu dojde a proto se vrhl k zemi krátce před ohlušující explozí, která otřásla okolím.

„Helou, Rasi, kdepak to, k čertu, trčíte?" ozvalo se mu v helmových reproduktorech.

„Tady dole," odpověděl tiše. „Musíte se dívat k tomu oblaku kouře, pane."

„Kouří se odevšad," odpovídal Marshall.

Čubaj se kousl do rtu. To by znamenalo, že Posbiové pokračovali ve válečném tažení. Pravděpodobně ve městě bylo takových strojů víc.

• ' \* \* \*

Van Moders nakopl utržený přístroj, jehož funkci nedokázal odhadnout.

„Nemůžete do všeho kopat," pokáral ho doktor Riesenhaft.

„Tohle byla první věc, kterou jsem .nakopl," odpověděl mladý robotik. „Je to k vzteku. Ne .a ne najít centrálu!"

Mířili k antigravové šachtě, ale ta také nefungovala.

„Pokusíme se vylézt o patro výš, doktore."

Doktor Riesenhaft neodporoval. Vznegli se šachtou vzhůru a po několika nešikovných manévrech se Riesenhaftovi podařilo přistát. Neuměl s arkonidským bojovým oblekem a jeho agregáty zacházet.

Chodba, ve které se ocitli, bezesporu vedla do útrob lodi. Tady v centru nebyly škody tak velké. Neomylně se přibližovali k srdci lodi. Po několika minutách se před nimi otevřel vstup do velké místnosti, která byla bezesporu velínem lodi, ale sotva vstoupili, Moders intuitivně vycítil, že tam něco není v pořádku. Ne všechny kontrolky svítily... Navíc bylo vyloučeno, že by se centrální Plazma záměrně rozhodla pracovat jen s omezenou kapacitou. I v centrální soustavě tedy muselo dojít k poškození, způsobeným zřícením lodi.

Van Moders začal uvažovat. Co by se stalo, kdyby Plazma v hlavních soustavách zcela odumřela? Mohlo by dojít k ne-

rovnováže mezi plazmatickým a počítačovým řídicím mozkiem. Jakmile by počítač získal navrch, bylo by zle... Van Moders se zarazil. Dostal nápad. Začínal tušit, že mezi

Posbii propukla válka.

„Co teď?“ zeptal se doktor Riesenhaft.

„Čeká nás práce. Musíme zjistit, co se stalo na planetě sta sluncí poté, kdy Rhodan s Allanem zničili nenávistné propojení.“

„Myslíte, že to dokážeme?“

Van Moders divoce přikyvoval. „Ale jistě, doktore! Musíme si však pospišit, abychom byli rychlejší než smrt, která ohrožuje Plazmu.“

\* \* \*

Sakori vnímal přicházejícího cizince jako pod závojem. I Emiondi si ho všiml a trhl sebou.

Bytost zvedla paži a zamávala jim. Lišila se od těch, které zničily halu. Nakonec se zastavila...

„Co budeme dělat?“ zlomeným hlasem se zeptal hrabě. „Sakori, co tohle všechno znamená?“

Sakori dostal Šílený nápad. Rozhodl se, že cizince zabije. V duchu věděl, že se jedná a nadřazenou bytost, ale toužil po pomstě za zničený stroj,

„Zabijeme ho,“ řekl Emiondimu. „Zničí nás,“ odporoval hrabě. „Shoříme jako ta hala.“ „Nesmysl!“ odporoval Sakori. „Je tu sám. Ostatní odtáhli. Musíme ho vlákat do léčky.“ „Máte plán?“

Než mohl Sakori objasnit co má v úmyslu, spatřil Keissasana. Bestie stála na zídce, která obklopovala dvůr. Keissasan

Se už trochu uklidnil. Jazyk mu visel z mordy jako rudá vlajka. Stál za cizincovými zády.

Sakori ostře hvízdal. Cizinec si myslel, že to patří jemu, proto znovu přátelsky zamával, ale setrval na místě, jako by čekal, až Sakori něco podnikne.

Keissasau se naježil. . .

„Pří..., příšera!“ vyjekl Emiondi.

„Tiše!“ okřikl ho Sakori.

Keissasan skočil. Jenže sotva dopadl na zem, zarazil se, jako by mu tady něco nesedělo. Bylo důležité, aby se cizinec neotočil. Nesměl Keissasana vidět. Jeho drápům a zubům se nemohl ubránit. ' • ,

Náhle nablízku znovu cosi vybuchlo a Sakori se lekl.

A na zdi se objevil i druhý Keissasan! . . .

Jako by se vynořil z nicoty, dřepěl na zídce. Sakori zbystřil. Ve volné přírodě tyto šelmy útočily vždy ve smečce. Takže teď už by se mohly vrhnout na vetřelce.

Potom se cizinec opět pohnul. Vykročil k Sakorimu a hraběti. Udělal pár kroků a znovu se zastavil.

Keissasanové nyní leželi na zemi za cizincem. Ještě se k němu nedoplazili na takovou vzdálenost, aby se mohli odvážit skoku. Sakori tušil, že cizinec pomalu ztrácí trpělivost, a zároveň mu došlo, že by Keissasané mohli zaútočit i na hraběte. •

Emiondi tlumeně vykřikl. Už to napětí nemohl vydržet.

Cizinec si zvířat stále ještě nevšiml.

Keissasané skočili současně. Jejich těla letěla vzduchem jako stíny. Dopadli na cizincova záda a srazili ho k zemi. Sakori triumfálně zaječel.

Cizinec se bránil.

Stalo se neuvěřitelné... Sotvaže cizinec dopadl na zem, zmi-

zel. Ztratil se byl pryč. Jako by se rozplynul. Sakori nechápavě zíral na místo, kde ještě před okamžikem ležel.

Kéissasané vypadali neméně zaskočeně. Už měli oběť jistou, a najednou jim zmizela! Ale jejich lovecký instinkt všechno ostatní přehlušil. Obrátili se k Erniondimu.

„Ne!“ vykřikl Sakori.

\* \* \*

Ras Čubaj se natolik soustředil na úmysl projevit domorodcům přátelské úmysly, že si těch dvou zvířat vůbec nevšiml. Když pak po něm skočila, zachoval chladnokrevnost a jednoduše teleportoval na střechu budovy. Tentokrát se pod nim neprolomila. Musel se usmívat, když viděl, jak dole na dvore všichni užasli.

Zvířata však rychle překonala moment překvapení a chtěla se vrhnout na domorodce. Čubaj tasil dezintegrátor. Výstřel nezasáhl cíl, ale aspoň ty Šelmy zastrašil.

Než mohli Keissasané zaútočit podruhé, Čubaj je zahnal střelbou. Domorodci klesli vyčerpaně k zemi.

„Tak, hoši!“ poznamenal Čubaj. „Snad teď,najdeme možnost, jak se kamarádsky dorozumět.“

\* \* \*

John Marshall se vznášel vedle Jokidy nad hromadou trosek. Chvíli mlčky pozorovali posbiiovský obraz zkázy.

„Tady se už nedá nic dělat,“ prohlásil telekinet zasmušile. „Zničí všechny zdejší parní stroje.“\*

„Naštěstí neublíží domorodcům,“ podotkl Marshall.

„Budeme jím říkat Blowové," navrhoval Jokida.. „Kvůli těm zničeným parním strojům. Vypadá to, jako by si je složili ze skládačky."

Marshall se usmál.

Jokida vážně přikývl..„Představte si, že by lidstvo zažilo podobnou invazi, když bylo na zdejší stupni vývoje... Co bychom si samým zoufalstvím počali?"

Znovu něco vybuchlo.

„Zase to bylo blízko," řekl Jokida. „Musíme nečinně přihlížet, jak jim roboti ničí stroj za strojem?"

Na dvůr přibíhali další Blowové. Když spatřili Pozemšťany, obrátili se a prchali jiným směrem. Jokida na ně mával.

„Tohle nemá význam," mínil Marshall. „Představte si duševní rozpoložení, ve kterém se právě nacházejí. Prchají před každým cizincem. Nemyslím že bychom jim mohli vysvětlit, že neneseme vinu na ničení jejich strojů."

Na zídce se objevil další Blow. Vzápětí se pod ním zablesklo a domorodec se zřítíl na zem. Blow byl zasažen energetickým paprskem posbiovské zbraně.

'Další čtyři Blowové rychle seskakovali ze zídky;

„Zdá se, že se roboti nyní soustředí na domorodce!" zvolal Jokida.

\*Marshall už ničemu, nerozuměl. Domorodcova smrt v něm vyvolala zlost. Byla to zbytečná smrt. Ale Posbiové rozbíjeli zídku a pronikali do dvora.

Blowové prchali přes trosky.

Náhle Posbiové zahájili palbu proti oběma mutantům. Bez absorbčních štítů by byli v koncích. Marshall tasil dezintegrátor a opětoval palbu. Jokida zapnul deflektorové pole, aby se zneviditelnil.

„Rychle pryč!" křikl Marshall do helmové vysílačky.

Odlepil se od žerné, vzlétl kolmo vzhůru a Jokida ho následoval.  
„Co Se to stalo?“ zeptal se Jokida.  
Marshall shlížel dolů na město. Nepochyboval, že Posbiové nyní loví domorodce. Na fragmentální lodi muselo dojít ke změnám. Plazma patrně ztratila nadvládu nad počítačem. To znamenalo stav nejvyššího ohrožení nejenom pro domorodce, nýbrž i pro jednotku Pozemšťanů.

\* \* \*

Van Moders se náhle předklonil, jako by chtěl naslouchat neslyšitelnému zvuku.

„Je mrtvá," řekl unaveně.  
„Mrtvá?" zopakoval doktor Riesenhaft nechápavě, „Poslední jiskřička života Plazmy ve velínu zhasla," zamumlal Van Moders. „Plazma nevydržela takové vypětí. Ted' řídí všechno na lodi počítač."

„Aspoň jsme se něco dozvěděli," mínil Riesenhaft. „Ted' víme, co se na planetě sta sluncí stalo." . "

Během debaty s Plazmou se Van Modersovi skutečně podařilo získat důležité informace. Po zneškodnění nenávistného propojení na centrální planete Posbiů došlo k souboji dvou řídicích centrál: Plazmy a počítače.

„Ano," souhlasil s jeho názorem Van Moders. „Ted' už víme, proč nás Posbiové vlastně napadli."

„Je to logické," přikývl Riesenhaft. „Na některých planetách se projevuje nenávist vůči všemu organickému Jinde zase proti mechanickému životu. Na mnoha světech dochází k. samoničení Posbiů."

„Na mnoha stanicích však zůstaly poměry, které,se nemění,"

podotkl Van Moders. „Mnohde došlo ke stagnaci, způsobené tím, že Plazma ani počítač nezískali nadvládu nad tím druhým.“

Van Moders si vrazil ruce v bok. „Proto se řada světů na válce Posbiů nepodílí.“

„Zavládne nejistota.“

„To ano.“ : :

„Jaké následky pro nás bude mít smrt Plazmy na palubě této lodi?“ zeptal se doktor Riesenhaft. „Nemyslíte, že by nám centrální počítač mohl dělat potíže?“ •

„To patrně bude. Posbiové budou od této chvíle znovu útočit proti organickému životu.“

Riesenhaft toho nepotřeboval slyšet víc. Viděl kolonu robotů, která mašinovala k městu. Všichni, především domorodci, se nyní nacházeli ve stavu akutního ohrožení. " . • '

„Nemůžeme se pokusit vypnout hyperpotroniku?“

Van Moders zavrtěl hlavou. „To by nám mohlo trvat celé hodiny. Posbiové by se mezi tím třeba vrátili, aby svého Regenta ochránili.“

Riesenhaft však vytasil svou zbraň.

„V tom případě musíme hyperpotroniku zničit," procedil mezi zuby. Pozvedl zbraň a zamířil.

„Moment!“ zvolal Van Moders a vyrazil kybernetikovi dezintegrátor z ruky. „Jakmile tady začneme s násilnými akcemi, musíme počítat také s tím, že bude přerušena příkon energie k hypervysílačce. Potom bychom už neměli šanci dovolat se přátelům na Zemi.“

„Máte pravdu," odpověděl doktor Riesenhaft tiše a svěsil paže. „Měl jsem na to pomyslet.“

Van Moders se otočil a ukázal k východu z centrály.

„Začíná závod s Časem. Teď se ukáže, kdo je rychlejší; jest-

li my při pátrání po hypervysílačce, nebo Posbiové při návratu na palubu lodi."

\* \* \*

Trvalo několik vteřin než Sakori pochopil, že nezemře. Cizinec střílel ze střechy proti Keissasanům, dokud neuprchli. Hrabě Einiondi vydával nesrozumitelné zvuky. Hlava mu visela dolů. Sakori zvážil možnost, že se hrabě zbláznil, ale pak na to přestal myslet, protože sledoval cizince:

Přibližoval se.

Když už byl tak blízko, aby mu přes průzor helmy viděl do tváře, pochopil, že to není Jedna z těch kovových bytostí, které zničily jeho halu.

Cizinec se zastavil pár metrů od konstruktéra a zvedl ruku. Tvůrce parních strojů se zbavil obav a také pozvedl paži. Cizincova tvář se přívětivě usmála. Byla zcela bez chlupů, ale velmi temná. I Sakori se usmál. Najednou se hrabě Emiondi vrhl proti neznámému, jako by

ho chtěl utlouct holýma rukama. Ale nenašel cíl. Cizinec se opět rozplynul. Emiondi se zapotácel,

„Přestaňte, hrabe!" zafuněl Sakori, protože se obával, že by mohl ztratit cizincovu přízeň.

Potom se muž s Černou tváří zjevil na stejném místě. Úsměv na jeho tváři zůstal. Emiondi klopýtl o nosítka a upadl. Přestal blekotat.

Sakori doufal, že se hrabe vzpamatuje, ale jediný pohled na jeho křečí staženou tvář mu prozradil, že Emiondi patrně opravdu ztratil rozum.

Obrátil se k cizinci.

„Budeme společně bojovat proti kovovým bytostem," řekl. „Zvítězíme nad nimi."

Cizinec mu zřejmě nerozuměl, protože jen nechápavě zavrtěl hlavou. Potom udělal cosi nečekaného. Otevřel helmu a přitiskl si dlaně k obličejí. Chvilí tak zůstal, zatímco ho Sakori mlčky pozoroval. Nato cizinec spustil ruce a něco Sakorimu řekl, ale konstruktér mu nerozuměl.

Než mohli pokračovat .v pokusech o konverzaci, z opačného konce dvora se začali blížit Posbiové. Sakori se bojácně připojil k většímu muži.

„Chtějí jenom vaše stroje," řekl Čubaj, přestože věděl, že mu domorodec neporozumí. Sakori se o něj roztřeseně opřel. .

Posbiové nejdříve zůstali bezradně stát, ale pak rázně vykročili ke skupince.

„Jdou sem," oznamoval Čubaj sám sobě. „Co'to ale má zase znamenat?"

Rychle uzavřel helmu a zapnul ochranný štít. ' Dvě vteřiny nato Posbiové zahájili bezohlednou palbu. Čubaj strhl domorodce za sebe. První výstřely byly absorbovány ochranným štítem. Hrabě Semiondi dostal plný zásah a přepadl na záda.

Čubaj opětoval palbu, ale na dvoře už bylo příliš mnoho Posbiů. Pohled na zasaženého domorodce mu stačil, aby věděl, že v jeho případě je už každá pomoc marná. Soustředil se na teleportaci a krátce poté materializovali na okraji lesa. Domorodec zíral vytřeštěnýma očima.

Nejbližší domy od nich stály vzdáleny asi na sto metrů. Část domů hořela. Z ulic vybíhaly proudy domorodců, jejichž cílem byl očividně ochranný val lesa.

Potom Čubaj spatřil Posbie. Ocelová těla se leskla v záři pla-

menu. Bezohledně stříleli na každého domorodce, který se k nim přiblížil. Čubaj s hořkostí sledoval scénu, která se před ním odehrávala. První\*domorodci dorazili k lesu. Vyčerpáni klesali k zemi. Čubaj věděl, že ani tady Je Biowové neuvidí.;

Domorodec po jeho boku něco vykřikl. Krátce nato Čubaj sledoval, jak se ozbrojuje krátkými kmínky jakýchsi stromů, a jak se 'ostatní přidávají.

Snad se ty roboty nepokusí umlátit těmihle klacky? .říkal si Čubaj v duchu.

Jeden z domů se s rachotem zřítíl. Z města vybíhalo \*stále více vyděšených domorodců. Muži kolem Čubaje vytvořili z kmínků dvojitou palisádu. Afričan vytasil dezintegrátor. Nemohl dopustit, aby Posbiové tyhle lidi vyvraždili. Zároveň přemýšlel, jak by mohl obyvatele města přimět, aby uprchli hlouběji do lesa.

Než však stačil cokoliv podniknout, pochopil, co mají domorodci s těmi klacky v úmyslu pomocí špičatých nástrojů udělali do kmenů díry a podpálili plyn, který z nich najednou začal proudit. • . .

Kmeny jsou naplněny plynem!

Některé kmeny explodovaly, a kdo jim byl nablízku, toho to odhodilo.

Před lesem se vytvořila ohnivá stěna. První Posbiové se u ní zastavovali, protože se museli rozhodnout, co podniknou dál. Čubaj doufal, že jejich citlivé přístroje naměří vysokou teplotu, a poručí strojům, aby ustoupily.

Roboti se zastavili. Stříleli přes ohnivou'Stěnu, ale nezasahovali cíle. Náhle obránci vyrazili válečný pokřik a s hořícími klacky v rukou se vrhli proti Posbiům. Ras Čubaj cítil, jak se mu rozbušilo srdce.

I on se rozběhl proti Posbiům. Radostně zajásal, když.zjis-

til, že Posbiové vskutku začínají ustupovat. Nebe nad městem zrudlo. Byl to neuvěřitelný pohled. Zaostalí domorodci zaháněli vyspělé roboty... " "

Čubaj si však uvědomoval, že dříve nebo později musí zákonitě dojít k obratu.

Klopýtl o mrtvého domorodce. Vytrhl mu hořící kmen z ruky a běžel dál. Musel těm nebožákům pomoct...

\* \* \*

Doktor Bryant netušil, jak dlouho ležel v bezvědomí. Matně si vzpomínal, že u něj stál Riesenhaft a říkal mu něco o hypervysílačce, kterou chtějí společně s Van Modersem hledat. Doktor Bryant cítil nepříjemnou/bolest v páteři. Připravovala ho o vědomí.

Pohnul se a pokusil se polknout tabletku koncentrátu ze za' sobněku v helmě. Otevřel oči a spatřil nad sebou modré nebe. Pravděpodobně ležel někde na povrchu fragmentální lodi. Zatoužil vidět své okolí.

Měl bych otevřít helmu, ale co když je okolí prudce jedovaté?

Jen zvolna, velmi pomalu pozvedal ruce k hlavě Každý rychlejší pohyb mu způsoboval nesnesitelnou bolest. Konečné šému podařilo .uvolnit uzávěr helmy Bolest opět narůstala, jako by, ho chtěla ponořit zpátky do bezvědomí.

Chvilí čekal a pak se pokusil helmu otevřít. Dělal se mu Černo před očima...

Náhle zavanul svěží vánek. Pohládl ho po tváři Vzduch byl příjemný. Doktor Bryant se opřel o loket. Bolest byla zničehonic snesitelnější.

Jak předpokládal, ležel na povrchu zcela zničené lodi Posbiů... A dva žních se k němu blížili!

V té chvíli se mu podařilo zapomenout na bolest a, tasil dezintegrátor. Čekal. Posbiové mu na chvíli zmizeli z dohledu, ale brzy se zase objevili.  
." , ~

Doktor Bryarit necítil strach, protože ho vůbec nenapadlo, že by mohl zemřít.. Van Moders a Riesenhaft hledali vysílačku, protože roboti přešli zcela nepochopitelně do útoku proti živým bytostem. . . .

Pečlivě zamířil a vystřelil. Jeden z robotů padl na bok, otočil se kolem osy a klouzal po svahu dolů. Bryant se pobaveně zašklebil.

Druhý Posbi zahájil palbu. Přestože byl doktor Bryant chráněn absorbním štítem, náraz paprsku ho odhodil na záda a bolest ho znovu málem připravila o smysly. Klidně ležel a Čekal, jestli se mu vrátí síly.

Posbi byl za okamžik u něj/aby ho definitivně zneškodnil. Doktor Bryant zavřel oči. Nechtěl se dívat vlastní smrti do tváře.

Ale nic se nestalo.

Otevřel oči.

Robot někam zmizel. /

Zato se k němu blížily dvě známé postavy,

\* \* \*

„Ahoj, doktore!“ zvolal Marshall a schoval dezintegrátor za opasek.

„Koukám, že jste zatoužil po čerstvém vzduchu!“

Brynatův obličej se stáhl do bolestné grimasy. „Vrátili jste se v pravou chvíli,“ zašeptal. „Viděli jste toho robota?“

„Teď už leží dole.“ odpověděl Jokida. „Shodil jsem ho do údolí.“

Telekinet se přitom tvářil, jako by se nic nestalo.  
„Bohužel jsme se tím problémů s Posbii nezbavili," dodal Marshall.  
„Právě se vracejí z města a směřují sem."  
Doktor Bryant si povzdechl. „Co budeme dělat? Moders s Riesenhafterem jsou někde na palubě. Hledají hypervysílačku."  
Marshall se obrátil do údolí. Zatvářil se vážně.  
„Pokud si nepospíší, budeme se muset pokusit ty roboty nějak zadržet.  
„Kde máte Čubaje?"  
Marshall odpověděl: „Zatím ještě je ve městě, pomáhá domorodcům."  
Potom kývl na Jokidu: „Zůstaňte tady, Tamo! Pokusím se pomoci těm dvěma v lodi. Kdyby se Posbiové přiblížili, dejte nám vědět pomocí helmové vysílačky."  
„Ano, pane," přikývl telekinet. „Snad se tu do té doby objeví i Ras."  
Marshall se rychle vzdaloval.  
„Jak se cítíte, doktore?" zeptal se Jokida.  
„Teď už lip..."

\* \* \*

Van Moders měl sice přesnou představu ohledně vzhledu hypervysílačky Posbiů, ale objevil ji čistě náhodou. Míjeli prasklinu ve stěně a Van Modersovi to nedalo, aby do ní nenahlédl. Uvnitř se svítilo a... Byla tam hypervysílačka!

„Musíme se dostat dovnitř," řekl. „Myslím, že jsme ji konečně našli."  
„Díra je příliš úzká," skepticky poznamenal Riesenhaft. „Musíme hledat správný vstup."

„Ten bude určitě někde o patro výš," zabručel nespokojeně Moders. „Ustupte, doktore, trochu to zvětším..." Poodešli a Van Moden? vytasil dezintegrátor.

. \* \* \*

Stáli nad vysílačkou.

„Budete ji umět ovládat?\*" zapochyboval doktor Riesenhaft.

„Jistě," sebevědomě odpověděl Van Moders. „Byl jsem už dost často na fragmentálních lodích. Systém vysílačky není složitější než ten nás." .

.

Pak se pustil do práce.

Po chvíli se napřímil a podíval se na svého druha. . „Copak je? Něco je rozbité?"

„Ne," zavrtěl hlavou Van Moders, „ale mám obavy, jestli centrální počítač pustí naši zprávu ven..!"

„Já věřím, že budeme mít štěstí!"

Mladý robotik mu už nestačil odpovědět, protože ve sluchátkách se jim ozval hlas Johna Marshalla.

„Jsem na palubě," oznamoval. „Pomohu vám při pátrání po vysílačce." .

„To nebude nutné," odpověděl Van Moders. „Už ji máme. Pokud se nic nestane, první impuls je už na cestě."

Telepat si slyšitelně oddechl.

„Takže teď budeme muset velmi rychle opustit palubu lodi, přátelé! Posbíové se vracejí z města."

\* \* \*.

Silueta města se rýsovala proti obzoru Z trosek se ještě kouřilo, občas bylo slyšet zapraskání padajících trámů.

Sakori pomalu kráčet ulicí směrem k dekadnímu sloupu. Ten jako zázrakem zůstal nepoškozený.

Sakori měl Ožehlou kožešinu a na pravém stehně dosti hlubokou ránu.

Město bylo klidné. Domorodci postávali nad troskami svých příbytků, ale Sakori se nezastavoval. Kovové bytosti sice odešly z města, ale mohly se kdykoliv vrátit. Sakori myslel na Černého cizince, který ho před chvátí opustil, ale zároveň mu naznačil, že se brzy vrátí a pomůže při znovuvýstavbě města. .

O hodné později, když už slunce téměř zmizelo z oblohy, dorazil Sakori na svůj dvůr. I jeho obytný dům padl za obět' plamenům. Zahrada byla zpusťošená. Posadil se na rozbitou zídku a přemýšlel.

Pak seskočil a odešel do haly:

Vrátil se s lopatou, aby vykopal hrob a pohřbil mrtvolu hraběte Emiondiho.

\* \* \*

Ras Čubaj spolkl výživný koncentrát, Posbiové odešli z města. Čubaj věděl, že to neznamená úspěch domorodců. Robotům kdosi přikázal, aby se vrátili k vraku lodi.

Momentálně nemohl domorodcům více pomoci. Za méně než hodinu zapadne slunce. Čekala je první noc na cizí planetě. .

Jistě by bylo lepší, kdyby se ještě předtím vrátil k ostatním. Soustředil se na teleportaci a, bezpečně přistál na povrchu lodi.

„Tady Čubaj," hlásil se v helmové vysílače. „Roboti jsou na cestě sem! Kde máme naše doktory?"

„V lodi," ozval se Marshall. „Aktivují hypervysílačku Posbiů."

„Možná, že bych je měl vytáhnout včas ven," poznamenal teleporter.  
„Pokuste se Van Moderse Telepatický zaměřit, abych se zorientoval."  
Marshall se soustředil, Po chvíli se usmál. , „Mám ho!" zvolal. „V pořádku, Rasi. Nacházejí se na dlouhé chodbě. Přímo za nimi je propálená díra ve stěně. Stačí ti to,?"

„Zkusím to," odpověděl Afričan a skočil.

. \* \* \* \_

Lodě Sluneční flotily se objevily příštího rána. Ještě než se ukázaly, Marshall se telepaticky spojil s myšobem Guckym, litery zjišťoval, zda je všechno v pořádku. Mysob neměl právě svou nejlepší náladu patrné litoval, že se akce nemohl zúčastnit sám.

Pozemská flotila kroužila kolem planety, Gucky sděloval, že pro ně THEODERICH vyšle člun,

Šestice mužů speciální jednotky strávila noc na okraji lesa. Kromě Bryanta všichni spali. Doktor stále trpěl bolestmi.

Marshall probudil Jokidu a Van Moderse.

„Rhodan je tady," řekl klidným hlasem. „THEODERICH posílá člun. Nebude už dlouho trvat a budou tady."

Van Moders radostně nadskočil. „U příležitosti naší slavné záchrany bych chtěl tento svět pokřtít na Van Modersovu planetu

Zasmáli se. Dokonce i bolestmi sužovaný doktor Bryant se smál.

„Posádka jedné z našich lodí by se měla postarat o zničené město," dodal po chvíli Čubaj. „Dlužíme jim to."

• „Myslím, že s tím Rhodan nebude souhlasit," zavrtěl hlavou

Marshall. „Nesmíme zasahovat do přirozeného vývoje. Jsem přesvědčen, že se domorodci brzy zotaví a pustí se s novými silami do práce.“ Čubaj pokrčil rameny. Už nic nenamítal.

\* \* \*

Ještě než se na nebi objevil záchranný člun, u lesa materializoval Gucky. V roli velkého zachránce si očividně velmi liboval.

Van Moders vstal.

„Vítám tě na Van Modersově planetě," prohlásil slavnostním tónem. .

Gucky vytřeštil oči.

„Na Van Modersově planetě?"

„Jsem potěšen, že se to jako první dozvídáš právě ty," přívětivě se usmál robotik. . ' .

„Ty jsi už tuhle planetu pokřtil? A právě takhle?"

„Ano. Právě mě to napadlo."

Gucky vycenil hlodák a zatnul packy do pěstí. „Tak tomu ale říkám nespravedlnost! Kdejakej budižkničemu si křtí planety, a já přitom vždycky přijdu zkrátka!"

„Člun přistává!" přerušil hádku Marshall.

Sledovali manévry disku. Sotva dosedl, na povrch planety vyšly dva tucty ozbrojenců. Marshall jim kráčel vstříc.

„Jsem moc rád, že jste vyvázli, Johne," pozdravil se s ním Rhodan.

„Dostali jste se .hodně daleko od Země..."

„Kde to vlastně jsme?" •

„Více než dvacet tisíc světelných let od hvězdokupy M 13," vysvětloval Rhodan. „Vidíte, že jsme si pospíšili..."

Marshall pak Rhodanovi podal hlášení. Ukončil je slovy:

„Posbiové představují pro domorodce smrtelné nebezpečí. Myslím, že bychom je měli zneškodnit.“

„Souhlasím,“ prohlásil Rhodan. „Pokud už Plazma na palubě vraku lodi není životaschopná, zdejší Posbiové nikdy nepřestanou vybíjet organický život. Vylákáme je z lodi a zničíme je.“

Doktora Bryanta mezitím naložili na nosítka a odnesli do člunu.

\* . . .

Rhodan se znovu obrátil na Van Moderse.

„Takže vy si myslíte, že ty výkyvy vlivu Plazmy jsou způsobeny zneškodněním nenávistného propojení?“

„Ano, pane. Způsobilo to zmatek a chaos na světech Posbiů. Podstatná část Posbiů je biologickému životu nakloněna, ale pořád ještě zůstává značná Část nenávistných.“

Rhodan kývl na své průvodce. Během několika vteřin odeslali hypersignály s robotikovými domněnkami k vyhodnocení na Zemi a na Arkon...“

„Věříte, že ti přátelští Posbiové budou schopni akceptovat každý druh života?“

„Ano, pane. Žádný organizmus se těchto Posbiů nemusí bát.“

Rhodan zvažněl. Tohle by totiž znamenalo, že se pak Posbiové nebudou chovat nepřátelsky ani k Laurinům. A Laurinové momentálně představovali patrně nejvážnější hrozbu v celé Galaxii.

Van Moders si odkašlal.

„Jistě přemýšlíte o nějaké určité věci, pane?“

„Dříve nebo později se s tím vypořádáme,“ řekl Rhodan.

Přicupital Gucky. •

„Přišel jsem pozdě, Perry,“ stěžoval si. „Tenhle svět pokřtili na Van Modersovu planetu! Co s tím mám dělat?“

Rhodan se pobaveně usmál.

„Však se najdou ještě jiné planety, které budou potřebovat jméno, prcku!“ odpověděl.

„Myslíš?“

„Jistěže,“ řekl Rhodan. „Vesmír jich je plný. Mnohé obydlené planety dosud čekají na naši návštěvu. Jenom je najít...“

## SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA

**Fragmentální loď:** Kosmické plavidlo Posbiů, jakási obří kostka s hranami o délce dvou kilometrů. Pozemšťané ji tak pojmenovali pro její podivný tvar, vyznačující se Četnými nástavbami a výčnělkami, které připomínají fragmentální rozplozování rostlin **GOOD HOPE:** První Rhodanův kosmický křižník, původně záchranný člun Arkonidanu. Kulovitá loď o průměru šedesáti metrů, silně vyzbrojená, schopná letu nadsvětelnou rychlostí; dokáže také v nulovém čase transítovat, byť jen na kratší vzdálenosti • .....

**Individuální Metamorfové (Imové):** Vosám podobané bytosti, nadané parapsychickými schopnostmi, které dokáží „převzít“ organického jedince a kontrolovat jeho myšlení i jednání **I n fér kos micka sociální vývojová pomoc (ISC):** Krycí jméno Výzvědné pozemské služby, která má odhalit sledovat všechna latentní nebezpečí, hrozící Zemi, případně celé Galaxii. Jejím výkonovým orgánem Je tajné Oddělení III., disponující sítí agentů, rozmístěných na všech známých světech, a úderným oddílem. Oddělení velí popudlivý a nesnášenlivý plukovník Nike Quinto

**Posbiové:** Zkratkové slovo propozitronickobiologické roboty. Jejich původním domovem byla planeta Mechanica. Třebaže si nejvíce cení svého plazmatického jádra, které při ohrožení zachraňují k dalšímu použití, útočí na vše organické ve své blízkosti

**Sbor mutantů:** Rhodanova zvláštní jednotka, jejíž příslušníci se vyznačují rozvinutými parapsychickými schopnostmi, např. telepatí, teleportací nebo telekinezí. Při nasazení skupině zpravidla velí telepat John Marshall. Důležitým členem sboru je také mysob Gucky